

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΝ ΠΕΝΕ ΝΤ' ΑΝΖΟΥ

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΑΓΑΜΩΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ { ΠΑΥΛΟΣ, 35 ετών.
ΓΚΑΣΤΟΝ, 37 ετών.
ΜΑΡΘΑ, 25 ετών.

(Σ' ένα κομψό γραφείο, στο σπίτι του Γκαστόν, ο Παύλος και ο Γκαστόν συνομιλούν καθίζοντας).

ΠΑΥΛΟΣ.— Είμαι πολύ ευχαριστούμενος που σε βλέπω ύστερα από τόσον καιρό! Είσαι πλούσιος, κι' ακόμα είσαι παντρευμένος... Ώ, αυτό το τελευταίο, είνε αλήθεια πως δεν το περιμένα... Νά παντρευτής εσύ!... Εσύ που ήσουν τόσο εναντίον του γάμου...

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Είμαστε δύο εναντίον του γάμου, ως την στιγμή που θα γνωρίσουμε τη γυναίκα που θα μας γοητεύσει...

ΠΑΥΛΟΣ.— Ώ, ευένα ζευγαριά γυναικά δεν θα με γοητεύει ποτέ τόσο, ώστε ν' απαρθώσω τους γάμους της τις άσφές μου. Ξέρεις καλά, άλλωστε, τι φρονώ περί του γάμου...

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Μά βέβαια... Αφού είμαστε κι' οι δύο άλλοτε μέλη του Συλλόγου των 'Αγάμων.

ΠΑΥΛΟΣ.— Εγώ εξακολούθησά να είμαι μέλος αυτού του Συλλόγου. Και θα είμαι πάντα...

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Μην λές μεγάλα λόγια, φίλε μου... Τα ίδια έλεγα κι' εγώ, ως τη στιγμή που γνώρισα τη λατρευτή μου 'Αλίκη.

ΠΑΥΛΟΣ.— Και δεν μετανιώσεις ως τώρα γιατί παντρεύτηρες;

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Είνε τέσσερα χρόνια άφ' ότου παντρεύτηκα και σ' όλο αυτό το διάστημα ούτε ένα συννεγάκι δεν ήθε να οικίσω τον οφθαλό της εντιμίας μου. 'Η 'Αλίκη είνε ή ωραιότερη και ή καλύτερη γυναίκα που κόσμου!...

ΠΑΥΛΟΣ.— Σου εύχομαι να είσαι πάντα εντιμιασμένος άποψ και τώρα. Μά θα ήθελα νάξερω πως γνωρίστηρες με τη γυναίκα σου. Πως άλλαξες ιδέες, εσύ, ό τόσο άμεταπαιστος...

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Πολύ ευχαριστός, να σου τά πω όλα. Φτάνει να θέλης νά μ' άκούσης. Πρώ τεσσάρων ετών λοιπόν είχα πάει στην 'Ιταλία. Είχα μείνει εκεί επί ένα μήνα σχεδόν. Κατά την επιστροφή μου στην Γαλλία ταξιδεύενα μ' ένα βαμψάσο 'Ιταλικό πλοίο. 'Ο καιρός ήταν ωραίος. Οι περισσότεροι επιβά-

τες ήσαν στο κατάρτομα. Ήμουν κι' εγώ εκεί. Είχα γνωριστεί με μιιά ωραία 'Ιταλίδα, και μιλούσα μαζί της για τις όμορφές της παιδιόδες της...

ΠΑΥΛΟΣ.— 'Α... Ώστε ή γυναίκα σου είνε 'Ιταλίς;...

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Μή βιάζεσαι... Περιμένε να τελειώσω. 'Η ωραία λοιπόν 'Ιταλίς συνεντάχης μου ήταν καθισμένη σε μιιά μεγάλη αναπαυτική πολυθρόνα και μω μιλούσε κοιτάζοντας την θάλασσα... Κοντά μας, πλάι στην 'Ιταλίδα, καθότανε ένας 'Αγγλος... Θαρρώ μάλιστα πως τον γνωρίζεις. Ήταν κι' αυτός μέλος του Συλλόγου μας. Μιλούσε πάντα λίγο, και ήταν σχεδόν άγριος... Θιμάσαι!...

ΠΑΥΛΟΣ.— Ναι, ναι, ό Ράλεφ ό μισογίνης.

ΓΚΑΣΤΟΝ.— 'Ο μισογίνης! Κι' άμωσ έχει παντρευτεί κι' αυτός από τεσσάρων ετών. Είχανε μιάλιστα λαμπρούς οικογενειακούς.

ΠΑΥΛΟΣ.— Δέν το πιστεύω.

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Μπορείς να μίην τό πιστεύσης; Μά είνε έτσι όπως σου τό λέω.

ΠΑΥΛΟΣ.— Τόσον καιρό πουλίελα στις 'Ινδίες δεν ήξερα τί γίνεται εδώ. Εγώ όμως, ποτέ, ποτέ, δεν θ' άρνηθώ τις άσφές μου.

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Φίλε μου, δεν ήθελε ακόμα ή ώρα ή δική σου, αυτό είνε άλλο...

ΠΑΥΛΟΣ.— Τι έννοεις;

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Έννοώ ότι δεν ήθελε ή ώρα σου θ' άρνηθής κι' εσύ τις άσφές σου.

ΠΑΥΛΟΣ.— Ποτέ! Ποτέ! Ποτέ! Άκούεις;... Ποτέ δεν θάρθη αυτή ή ώρα!...

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Και όμως φίλε μου ή ώρα σου θ' άγαπήσουμε, είνε μοιραία, άνέλεπτη και αναπόφευκτη, όπως και ή ώρα του θανάτου. Δέν μπορούμε νά ξεφύγουμε ούτε από τον θάνατο, ούτε από τον έρωτα.

ΠΑΥΛΟΣ.— Εγώ έχω ξεφύγει όμως. Από τον έρωτα τουλάχιστον.

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Δέν μπορείς να τό λές αυτό μιά κι' είσαι ακόμα νέος.

ΠΑΥΛΟΣ.— Μή φοβίζεις!

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Δέν είνε τίποτε φοβερό... Άπ' έναντίας, λοιπόν, ό Ράλεφ καθόταν πλάι μας και κάρνιζε άγριώς. 'Η ωραία 'Ιταλίς φαινότανε σάν να περνούσαν από τον καπνό. Τόν κάρνιζε κάθε τόσο στενοχωρημένα... Μά ό Ράλεφ, χωρίς καθόλου να γουρξή

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Τόν κάρνιζε κάθε τόσο στενοχωρημένα...

νά την βλέπει, ξεκολλούσε πάντα να κινείται. Τότε γύρισε και του έβα αγάπια να πάρει να κινείται. Αυτός με κίταζε μ' απόφρα και μωρά απάντησε: «Τό κατάρτονα άνιρη σέ άλλος...» Έπειτα τινάζε άποτομα την πια του και ή στάζει έβασ πάνω στο άσπρο φόρεμα της ώραιας Ιταλίδας. Χωρίς να ζήτηση συγγνώμη, ο άπεφοβός, ξανάβαλε την πια στο στόμα του και ξεκολλούσε να κινείται... Τότε κι' έγω άραξα την πια από το στόμα του, και την πέταξα στην θάλασσα... 'Ο Ράλφ σπρώχθηκε άνωσως έπάνω ά γυρισμένο. Μή Ιταλίδα πρόλαβε και του έπε με τή γλυκειά της φωνή: — «Ηοιζάστε, χάρη... Υπόσχομαι να σας αγοράσω μιá άλλη πια, πò ώραία άτ' τή δική σας». Μά ο Ράλφ ξεφώνισε σάν τρελλός: — «Θέλω τήν δική μου πια!... Ή τήν πια μου, ή τή ζωή σας!...» 'Ολοι γέρω γελοσάν. Μά ο Ράλφ δέν άστεινότανα. Γύρισε και μω έπε άγρια: «Θά μονομαχήσω, κ. Γκαστόν. Άκουσατε; Θά μονομαχήσω... Μά πιστόλι ή με ξιφός... 'Οσοι προτιμάτε».

ΠΑΥΛΟΣ.— Καί δέν ήταν δυνατόν βέβαια ν' άρνιηθείς να μονομαχήσεις εσύ, ο τόσο φιλότιμος...

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Ναι... Μενιμα σίμφονοι να μονομαχήσωμε μωτάς γτάσσιμα στην Μασσαλία...

ΠΑΥΛΟΣ.— Καί ή ώραία Ιταλίς;

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Αιτή ξεκολλούσε να βλέπει τή θάλασσα...

ΠΑΥΛΟΣ.— Λοιπόν!... Λοιπόν!... Καί ο Ράλφ, τί άπόγινε!...

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Αιτός είχε γυρίσει τώρα και κίταζε τήν Ιταλίδα.

ΠΑΥΛΟΣ.— Όχι δά!...

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Ναι, φαίνεται ότι δέν τήν είχε προσέξει πριν. Και τώρα τήν κίταζε σφεδρόν διαρκόζ, άπληστα, λαιμάργα!

ΠΑΥΛΟΣ.— Δέν ξεήλινε;

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Όχι. Αιτή ή γυναίκα δέν μω έίχε άπαιτήσει κανένα άίσθημα. Μω φρεσε άπλόα. Για μιá στιγμή ήθεθε κοντά μου και με παρακάλεσε, άν ήταν δυνατόν, να μη δεχτώ να μονομαχήσω με τόν Ράλφ. Τής έπια πòς ούτε ο ίδιος ο Θεός θα μ' έκανε ν' άλλάσω γνώμη.

ΠΑΥΛΟΣ.— Κι' έγινε πράγματι ή μονομαχία αιτή;

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Άκουσε... 'Όταν γτάσσιμα στην Μασσαλία είχαμε ήδη όρσει τότε μωστράς μας, μεταξύ τόν έπιβατόν. Είχαμε όρσει επίσης και το μέρος πο' θα γινόταν ή μονομαχία. Όταν έγινε άξαφνα κάπιο θαύμα. Λίγα λεπτά μετά τόν άρτίμας μας στη Μασσαλία, ένα άγγελικό πλάσμα ήθεθε έπάνω στο πλοίο ζητώντας αιτό τόν άνεύφορο τόν Ράλφ. 'Όταν τόν βρήκε τόν άγκάλιασε κι' άρχισε να τόν φιλή τραγικά. Έγώ τώ είχα ασπίσει, άν είχα δει ποτέ, μιá ποτέ ως τή στιγμή έκείνη ώραότερη γυναίκα! Νόμισα πòς ήταν ή σέζυγος ή κωμική φίλη τού Ράλφ. Θά παντρευτήκε ίσως, σκαφτάζα, θά παντρευτήκε, ο δίστιγος, χωρίς να πη τί ποτα στο Σύλλαγό μας. Μά έγνοια του... Πρόξενια να μονομαχήσει μαζί μου. Κι' έτσι, σέ λίγη ώρα, ή ώραία σέζυγος τού θάνα... χήρα!... Άκούς έκει!... Ένα τέτοιο σφάνιο πλάσμα να είνε σέζυγος αιτού τού χοντροπόρολου... Καλύτερα να χηροφύη!...

ΠΑΥΛΟΣ.— Είχε άρχισα, βλέπω, νάγης πολύ άγριες διαδέρσις...

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Φίλε μου, πρώτη φορά είχα αισθανθεί τó άίσθημα τής ζήλειας. Καί ή ζήλεια, ξέρεις, είνε τó κριωότερο σνμπτωμα τού έρωτος.

ΠΑΥΛΟΣ.— Όποτε είχε γτάσι για σένα ή μοιραία στιγμή.

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Έτσι φαίνεται. Έξαινα είδα τήν Ιταλίδα να πλησιάζη αιτή πò νομίζα για κνρία Ράλφ και να τής ληη ζατί. Ή κνρία Ράλφ, γύρισε τότε προς τó μέρος μου και μ' έαύταξε. Ρίχνη σύγχωρος στο βλέμμα της έκείνη. Τί μάτια, φίλε μου, τί μάτια!... Τώρα πει ήθελα να σκοτώσω μιá ώρα χηρογώστερα τόν Ράλφ. Έξαφνα βλέπω τήν ιδανική αιτή γυναίκα χηροζατι κοντά μου. Τά έπέρχα, τά θεια τής μάτια ήσαν διακρωμένα. Πλησίασε και μω έπε με φωνή πò έτραμα: — «Κνρία, μη τόν σκοτώσετε σάς παρακαλώ!... Συγγωρήστε τον... Είνε τρομερά πεισιματής, αιτή είν' ή άλήθεια, μιá μη μονομαχήσει μαζί του, μη μω τόν σκοτώσετε! Δέν έλπιω, κνρία, παρά σέ σάς μόνον. Μη τόν σκοτώσετε, κνρία μου... Σάς έκτεσώ!...» — «Κνρία μου, τής είπα, είνε άδύνατον αιτό πò μω ζητάει. Ή ο άντρας σας πρέπει να πεθάνη ή έγώ!...»

ΠΑΥΛΟΣ.— Είσαι τρομερός!

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Τότε έκείνη μω έπε: — «Μά δέν είνε άντρας μου, κνρία... Είνε ο άδελφός μου... 'Ο μόνος μου άδελφός».

ΠΑΥΛΟΣ.— Αιτό βέβαια δά σ' εύχαριστήσω πολύ.

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Βεβαίωτατα. 'Όλο τó πολεμικό μου μένος έκώτασε μονομάς. Μά δέν με συνέφερε να γανερωσώ τις σκέψεις μου. Γύρισα λοιπόν και είπα στην δεσποινίδα Ράλφ: — «Σχεφθήτε, δεσποινίς, θά θεωρηθώ άνανδρος άν δέν δεχτώ να μονομαχήσω με τόν άδελφό σας». Τότε έκείνη μω απάντησε με τή μελωδική της φωνή: — «Ή πρά...

ξες σας, κνρία, θά είνε ή γενναίωτερη θυσία πò μωρεί να γίνη στον κόσμο!»

ΠΑΥΛΟΣ.— Καί ο Ράλφ; Τι έκανε σ' αιτό τó διάστημα;

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Ήταν κάπιο, στην κωνία του και έτοιμας τις άποσκευές του. — Δεσποινίς, είπα στην άδελφή του, δέν θάορσι παρ' άλλον μιá λινε. Γιανά μιá σκοτώσω τόν Ράλφ, πρέπει να γίνω συγγενής του. Θέλετε... θέλετε νά... γίνετε γυναίκα μου!...

ΠΑΥΛΟΣ.— Αιτό ήταν ένα είδος έκτακτου.

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Αιτό γίλε μου. Γιατί ή δεσποινίς πρώτα κονζήκησε, ύστερα χηρογέλασε, και τέλος μω έβωσε πρόθυμα τó γέμ της.

ΠΑΥΛΟΣ.— Για να σόση τόν άδελφό της!

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Καί γιατί με είχε σμαθαφεί αιτό τήν πρώτη στιγμή, άπως μω έπε κατόπι.

ΠΑΥΛΟΣ.— Καί ο Ράλφ;

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Δέχτηκε εύχαριστός τήν πρόταση πò τού έκάναμε, γιατί κι' αιτός έβρισκε τώρα πολύ γλυκειά τή ζωή, και δέν είχε κανμιά όρεξη ούτε να σκοτώη ούτε να σκοτωη. Είχεν έρωτηθεί τήν ώραία Ιταλίδα. Άντι να γίνη λοιπόν ή μονομαχία έβρινασ σέ λίγες μέρες δύο γέμιο!

(Έξαφνα άνογιε ή πόρτα τού γραφείου και μπεινε μισά ή Μάρθα, θαύμα ώμορφιάς και χάρους).

ΜΑΡΘΑ.— Γκαστόν! Πò έβάλες λοιπόν τó τελευταίο βελίο τού Βαλερύ; Δέν τó βίασα...

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Είν' έδο. Στάσου να σού τó δώσω... (Παίρνει ένα βελίο από τó γρηφείο και τó δίνει στην Μάρθα. Στο μεταξύ αιτό ο Παύλος τήν κνττάζει έκθαμβός. Ή Μάρθα παίρνει τó βελίο, χαίρει και φεύγει).

ΠΑΥΛΟΣ.— Τι θεία ώμορφιά είν' αιτή!...

Είχες δίχο, φίλε μου, να παντρευτής. Άν δέν ήταν ή γυναίκα σου θάλαξα κι' έγώ ιδέε...

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Μά δέν είνε ή γυναίκα μου. Είνε ή άδελφή της, ή Μάρθα.

ΠΑΥΛΟΣ.— Είνε έλευθερη;

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Ναι!

ΠΑΥΛΟΣ.— Δέν ξανάχο δει τόσο ώραία ιδέτα!...

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Μωιάζον πολύ με τά μάτια τής Άλινς μου.

ΠΑΥΛΟΣ.— 'Ω, είχες δίχο, φίλε μου... Είχες δίχο να παντρευτή... Καί ξέρεις!... 'Όταν μω είχες πòς ή Μάρθα είνε έλευθερη, χάρηρα άπως χάρηρες και σού όταν έμαθεθε ότι ή Άλινς σου δέν ήταν γυναίκα τού Ράλφ.

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Φίλε μου, άν νομίζη ότι έγτασε και για σένα ή μοιραία ώρα, δέν έχει καμιά μιά μω τó πής. Ή καρδιά τής Μάρθας είνε έλευθερη!...

ΠΑΥΛΟΣ.— Καί μ' ερωτάς; Έγτασε και παρατίσσε ή μοιραία ώρα. Παντρεύομαι!... Στο διάβολο ο Σύλλογος τόν Άγάμιον!... Άγαπώ τήν Μάρθα σάν τρελλός... Καί... Ζήτη ο γάμος!...

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ
ΤΑ ΤΣΑΝΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

Μεταξύ τόν μύθων πò ανηθίζε να διηγηται ο Κολοκοτρώνης, έκείνον πò άγατούσε περισσότερο

ήταν ο έξής:

Μιά φορά ένας Σουλτάνος θέλησε να ζάνη μιá περιουσία στο βασιλεί του για να γρηωσά τó χαρμάνη του έπάρκον του. Οι άντακοί του όμως εναντιώνονταν σ' αιτό, λέγοντας του πòς είν' άβυσσος στους κόπους τού ταξιδιού και πòς θά μετανοήση για τήν άπόφαση του. 'Ο Σουλτάνος όμως έπέμενε και δέν ήθελε ν' άλλάξη γνώμη.

Τότε πηγε τó λόγο ένας γέρος αυλικός και τού έπε:

— Πολυγρομένε Σουλτάνε, αιτάχρη τρόπος να μάηης τó χαρμάνη τόν έπάρκον σου χωρίς να ταξιδιάρη και να κοπιώσεις. Βάλε να σού στήσουν τσαντήρια, όπου όλα, από τó χόμα ως τά έλλα, νάμια γεμμένα άτ' τόν τόπο πò έπιθυμεις να γρηωσής. Κοιμήσου ύστερα σέ κανένα άτ' αιτά άπό μιá νύχτα και στον έπνο θά σου παρουσιαστούν οι άνθρωποι κάθε τόπου με τις συνήθειές τον και με τά έργα τον. Κι' έτσι μωρες να μάηης δτι ζητάς.

'Ο Σουλτάνος βρήκε σωστή τή συμβουλή τού γέρου κι' έβαλε να τού στήσουν τσαντήρια κωμομένα όπως τού είχε πει έκείνος. Τού έγτασαν λοιπόν τσαντήρια από όλας τής Ροιμελίς, τής Άνατολής, τής Αιγύπτου, τού Μορηά και σέ κανένα άτ' αιτά κοιμήθηκε από μιá νύχτα.

Τή νύχτα πò κοιμήθηκε στο τσαντήρι τής Ροιμελίς εινε σ' όνεγρό τόν άτια να χλωμντρούη και να φουμονώνη έτοιμα για πόλεμο. Έγειρε να πλαγιόση σ' τσαντήρι τής Άνατολής και κοιμήθηκε γλυκά σάν νάχε πει άόρην. Κοιμήθηκε στο τσαντήρι τής Αιγύπτου σ' όνεργεθύρε τó Νείλο να χίνη άμέτρητα πλούτη στη χώρα. Κοιμήθηκε τέλος και στο τσαντήρι τού Μορηά κι' εινε τρεις χιλιάδες διαδόλους πò τρέχαν κρατώντας στα χέρα τους νάμια άναμια δαμά και νάμια άνυπόφορη ταραχί!...

ΓΚΑΣΤΟΝ.— Πρώτα κοκκίνισε, ύστερα χηρογέλασε και τέλος...

